

[Udenrigsministeren.]

nedlægger dette Embede. Jeg skal som sagt blot henvise til min Begrundelse deraf den Gang og kun sige her, at jeg føler det endnu mere tungtvejende nu end før. Der kommer ogsaa det Øjeblik, da vi ikke kan unddrage os den Pligt — og det kan komme snarere, end vi venter det — at gaa ind i Folkeforbundsraadet; den kan komme til Danmark. Tænk, hvad det vil sige, om vi saa staaar uden den Viden, den alsidige Viden, som den er i Besiddelse af, der har gjort det til sit Speciale, og som samtidig indføjer hele det praktiske Arbejde, vi har i Udenrigsministeriet, følger med i alt Kontorarbejdet, i alle Spørgsmaal set under et folkeretligt Synspunkt. Det kan en Professor ved Universitetet, en Videnskabsmand, en Specialist slet ikke gøre. Det maa vi have en Raadgiver i Folkeret til, og det har ogsaa alle andre Lande af tilsvarende Størrelse. Norge har indført det, Sverige har det — de har en Professor ved Universitetet i Upsala, men de har ved Siden af ogsaa en Kontorchef, der altid følger disse Spørgsmaal, nemlig, som de Herrer ved, Hr. Boheman, der næsten udelukkende giver sig af med dette Arbejde. Jeg skal ogsaa henvise til den Indberetning, vi har fra den danske Gesandt i Stockholm. Der meddeler han, at det er den nuværende Regerings Agt i den nye Lov, som skal forelægges, at foreslaa oprettet et Folkeforbunds kontor for Sverige.

I Finland har man ogsaa oprettet en saadan Stilling; netop fordi Finland har faaet en Repræsentant i Raadet, har man oprettet et Folkeforbunds kontor. Andre Lande er gaaet den Vej. Vi vil gaa den stik modsatte Vej. Men det er denne Sag, jeg mener jeg har Lov til atter at forelægge til det høje Tings Overvejelse. Den gamle middelalderlige Retsregel, hvorefter man kunde appellere fra den mindre velunderrettede Pave til den mere velunderrettede Pave, vil jeg have Lov til at anvende overfor dette høje Ting. Naar den ufejlbare maa finde sig i dette, haaber jeg, at den ikke altid ufejlbare Rigsdag, hvor udmærket den end er i det hele og i det enkelte, dog ogsaa maa kunne forstaa, at der kan være Trang til netop fra min Side her at bede den om at tage denne Sag under Overvejelse paa ny, saa meget mere som der i økonomisk Henseende er taget det Hensyn, som det høje Ting den Gang ønskede der skulde tages. Og med Hensyn til det organisatoriske, saa er det jo muligt, at ikke alle er helt af samme Overbevisning som det ærede Medlem Hr. Holger Andersen, men at nogle kunde være

af samme Mening som jeg, naar det økonomiske er i Orden.

Jeg skal hermed anbefale, at man i det Udvalg, der vil blive nedsat, overvejer Lovforslaget, om ikke velvilligt saa dog i alt Fald skønsomt.

Hans Nielsen: Da jeg fik Ordet som første Taler her i Dag, talte jeg selvfølgelig ud fra den Forudsætning, at der sidste Sommer blev truffet en Overenskomst, og en Overenskomst er en Overenskomst, et Ord er et Ord, en Mand er en Mand, o. s. v. Derfor maatte mine Udtalelser om dette Lovforslag blive, som de blev. Jeg kunde ikke tro, at de tre andre Partier allerede havde grebet til Harens Gevær, saaledes som det viste sig at være Tilfældet. Jeg maa sige, at jeg var særlig forbauset over, at den ærede radikale Ordfører, det ærede Medlem Hr. Niels Petersen, tog alle tre Paragraffer og aabenbart med den allerstørste Appetit. Da vi sidst behandlede dette Spørgsmaal, var det under det tryk-kende Ansvar, at der maatte spares, skæres med alle Vegne, og Udenrigsministeriet maatte ogsaa bære sin store Part af Nedskaeringen. Men nu hører vi jo, at det ærede Medlem Hr. Niels Petersen er parat til at betale, hvad der forlanges; der er ingen smalle Steder paa den Station; den højtærede Minister kan faa, hvad han forlanger, og ogsaa Regeringspartiets Ordfører, som dog var Formand for Udvalget, da Overenskomsten blev sluttet sidste Sommer, forlod Overenskomsten og svigtede den. Jeg gad nok vide, hvad det ærede Medlem Hr. Fraenkel mener om en saadan Optræden fra andre Partiers Side som den, der er udvist i denne Sag. Jeg maa sige, at efter det, der er foretaget her i Dag fra de andre Partiers Side, føler vi os selvfølgelig ogsaa fuldstændig løst fra de Forpligtelser, som vi indgik paa ved den Lejlighed, og maaske vil vi se paa dette Lovforslag med andre Øjne. Jeg kan kun beklage, at det er gaaet saaledes, som det er gaaet; for den højtærede Minister ved jo meget vel, at jeg ser med stor Velvillie paa Raadgiveren i Folkeret. Men sidste Sommer skulde man enes om en Ordning, hvorefter der kom en Nedskaering, og saa maatte vi bøje os paa dette Punkt, hvor vore Meninger ikke var særdeles langt fra den højtærede Ministers. Nu er Situationen altsaa ganske anderledes, saa maa ogsaa vi tage Spørgsmaalet om Raadgiveren i Folkeret op til Overvejelse.

Derimod med Hensyn til Bestemmelsen i § 2 om den nye Tjenestemand i Genève maa jeg sige, at vi har i sidste Sommer